La xocolata

Parla sol. L'alcohol el fa relliscar. S'aixeca, però. Em mira. Me'n vaig a dinar com un senyor. M'han donat tiberi potent, em diu, somrient. Jo, astorat—no el conec de res—, li dic: quina sort! Que vagi de gust! Ell marxa. I jo m'ho repenso i torno al lloc on ens hem vist abans. Li compro unes postres i el torno a buscar. Acaba de menjar en un bon banc, net de caques de colom. Comencem a parlar i m'explica el que pensa, però, sobretot, què va ser o què volia ser.

Quan tenia vint anys estudiava econòmiques i es va graduar sense notes altes, però amb bones perspectives laborals. Després va entrar en una multinacional d'auditories on treballava dotze hores al dia, sis dies a la setmana. Llavors, tampoc no sentia que tingués una llar, era massa temps el que estava fora del sofà i la cadira propis.

Va conèixer una noia fantàstica, d'ulls verds càlids i uns cabells rossos ondulats. Primer va ser només sexe, després un amor cada cop més potent. Casament. Bon pis, bona zona, massa lloguer i massa despesa fora del normal. Ella en volia més de qualsevol luxe i ell no sabia dir que no.

L'empresa va fer fallida. La dona va tirar pel dret amb un altre. Amic d'ell? Potser, seria massa tòpic, però sempre hi són els tòpics en la nostra vida de merda, arrossegada, només per anar tirant i quedant bé. Ella va guanyar el judici de tot, incloent-hi la vehemència.

Busca i busca i no troba cap feina. Rebutjat, comença amb la coca que ara ja no es pot permetre, i continua amb el vi i les cerveses de marques blanques, per acabar sent un depenent com jo que l'escolto, perquè no sé què fer aquesta tarda sense haver d'anar a treballar.

I els deutes hi són i no es paguen i els crèdits demoníacs existeixen i te'ls ofereixen i tampoc es tornen. La jutgessa diu: desnonament. I s'executa. Et trobes al carrer i et paguen les postres i algú t'escolta, a vegades, com tu. Em diu. Plou i fa més fred que ahir. Dormiré al caixer de la cantonada, aquesta nit. I continua explicant.

El seu germà viu fora. Se'n va anar a treballar a una ciutat del nord amb una oferta de feina fora de qualsevol dubte de rebuig. Va deixar la xicota amb qui estava. Tenia altres aspiracions. Ella només era mestra d'escola. De les que ensenyen els nens com s'han de diferenciar dels seus pares, per ser pitjors. I se'n va anar amb una altra, que estava molt més bona, em deia.

El sensesostre té sort. El que l'està observant tota la tarda, jo, té necessitats de personal obert, espatllat per la vida, gens jeràrquic, condescendent, adaptatiu, groller quan cal ser-ho, refinat i discret quan toca. I tinc contactes. Aquest noi val. Li parlo a un amic, que està muntant una empresa de menjar ràpid importat. Ja tinc el que busques. Li passo el contacte. L'Albert em mira, emocionat.

El sensesostre es diu Albert Garcia Torrents i té quaranta anys. És alt, prim, espelleringat, amb uns ulls discrets, mandíbula fina i cabells arrissats i escassos.

El germà del sensesostre és en Jaume, nom que mai li va agradar. Els seus camins, com heu pogut deduir, s'havien separat ja feia més de deu anys. La probabilitat que es tornin a trobar dos germans, que abans estaven units, no és gaire baixa. El problema és que necessitem una coincidència del cel perquè es trobin en un racó de món. Haurà de ser a la ciutat. Tots dos són molt urbanites.

El que ha estat observant el sensesostre durant aquesta tarda de tardor menys calorosa també pot haver conegut en Jaume. Jo, el que li ha comprat les postres a l'Albert, he conegut en Jaume abans, però no ho sé. Bé, no ho recordo.

He estat organitzant una empresa de noves tecnologies durant més de deu anys. Em vaig adonar que ja en sabia prou, o això em semblava. I vaig fer el pas que vol fer tothom: ser el teu propi cap. Em vaig dedicar a cercar persones, poques, amb capacitat de resolució i imaginació ràpida. Ella era de les bones. Elegant, morena amb els cabells ondulats, ulls verds. Venia d'una relació estable amb un bon xicot, deia. Però es va enganxar a la coca, ell, i no ho vaig poder ni aguantar ni permetre. No era la meva vida aquella, m'explicava amb ulls plorosos però poc sincers. No sé el perquè, però me la vaig quedar. I tot rutllava.

Un dia, que ella havia de viatjar lluny de la ciutat, em va demanar si s'hi podia quedar el cap de setmana. Volia afegir uns dies de vacances al seu viatge de feina. Jo em pago la resta de l'estada. Puc mantenir el vol de tornada amb data

canviada? Em costava el mateix i li vaig dir que bon viatge de relaxació i porta'm unes xocolates. Aquells viatges a la mateixa ciutat es van anar repetint. I jo sempre tenia xocolates de les de primer nivell. Un dia, ella ja no va tornar a la feina.

Els advocats, que m'assessoren encara ara, em van trucar preocupats. S'havia detectat un desfalc de més de mig milió d'euros. No els vàrem recuperar. A ella, tampoc.

Què hi tens a la ciutat de les xocolates que t'hi fa passar caps de setmana allargats? Li havia demanat. Em va fer un somriure murri. Carai! El cap fent preguntes indiscretes. No tinc res a amagar. Hi ha algú que m'hi fa estar. En Jaume és un sol.

L'endemà, la policia em va citar. Volien revisar la meva denúncia de feia un temps: aquell desfalc del qual no es va s'havia esbrinat qui era o eren els estafadors i a on havien anat a parar els diners. Tenim bones notícies. Hem fet una nova cerca llarga, hem anat lligant caps i hem trobat l'origen de l'estafa i els seus autors. La dona ja ha estat detinguda. El seu còmplice ha desaparegut. Ja no viu al pis de la ciutat de la xocolata. De la xocolata?, pregunto. Sí, quan el meu fill hi va per feina, sempre me'n porta. És extraordinària. La mossa d'esquadra em fa una confidència amb picada d'ull. Doncs, a veure si podem recuperar tota la pasta, jo fent-li també una picada d'ullet. Ho farem. Surto i penso en la cervesa negra, de les que surten de les abadies d'aquell país. L'altra cara de la moneda de la ciutat de la xocolata.

Al cap de molts mesos d'haver conegut el sensesostre, vaig tornar a aquella cantonada de cartons, oficines bancàries i gent passejant el gos. Vaig veure, o m'ho va semblar, l'Albert. Tenia més barba i no portava la mateixa roba. Estava endormiscat i el cartó de vi negre ja s'havia acabat. Vaig estar a punt de fer un gest per saludar-lo, però em vaig reprimir; no podia ser ell, era impossible. I aquest tipus potser m'engega a la merda. Vaig continuar el meu camí.

Quan vaig arribar al despatx, la meva secretaria em tenia preparat l'informe final de l'adquisició de l'empresa de la competència amb la compra de més accions.

Em va dir que una persona, que es deia Albert, l'havia vingut a veure preocupat. Com era aquest noi? Alt, prim, amb entrades, cabells arrissats, ben vestit. I què volia?—l'Albert, des de feia una temporada, havia refet la seva vida i tenia una nova parella. M'ha dit que en Jaume havia tornat, arruïnat, amb més barba. Dormia en cartons. I m'ha afegit una cosa molt estranya: que si vostè se'l trobava li podria portar les postres, al seu germà bessó.

DEL LLIBRE DE CONTES: TROBADES

Salvador Villà Freixa